

L. DŽ. ŠEN

UKRADENI
POLJUBAC

Preveo
Saša Novaković

■ Laguna ■

Naslov originala

THE KISS THIEF

L.J. Shen

Copyright © 2019. THE KISS THIEF by L.J. Shen

Translation copyright © 2021. za srpsko izdanje, LAGUNA

„Zapanjujuće je potpuna iluzija da je lepota dobrota.“

– Lav Tolostoj, *Krojcerova sonata*

Za Britani Danijel Kristinu i Džeki Čeh Martin,
i za jake žene svuda.
Da budemo poput njih, da ih odgajamo i podržavamo.

MUZIKA ZA KNJIGU

„Young and Beautiful“ – Lana Del Rej

„Take Me to Church“ – Hozijer

„Young God“ – Holsi

„Can't Truss It“ – Pablik Enemi

„Back to Black“ – Ejmi Vajnhaus

„Nothing Compares 2 U“ – Šined O'Konor

„Everybody Wants to Rule the World“ – Tirs for Firs

„I'm Shipping Up to Boston“ – Drockik Marfis

PROLOG

MENI, FRANČESKI ROSI, ČITAVA BUDUĆNOST POČIVALA je u neuglednoj staroj drvenoj kutiji.

Otkako sam toga postala svesna – pre šest godina – znala sam da će me ili ubiti ili spasiti šta god je to što me čeka unutra. Zato nije nikakvo čudo što sam juče u zoru, kad je sunce poljubilo nebo, odlučila da ubrzam sudbinu i da kutiju otvorim.

Nije trebalo da znam gde moja majka drži ključ.

Nije trebalo da znam gde ju je moj otac sakrio.

Ali kad sedite kod kuće i doterujete se do besvesti da biste zadovoljili neispunjiva merila svojih roditelja, imate vremena na pretek.

„Budi mirna, Frančeska, ne mrdaj, ne meškolji se, ili ću te ubosti iglom“, Veronika je zacvilela ispod mene.

Prešla sam pogledom po stoti put preko žute poruke dok mi je mamina krojačica pomagala da obučem haljinu kao da sam invalid. Upisala sam reči u svoje sećanje, zatvorila ih u fioku uma kojoj niko nije imao pristupa.

Uzbudjenje mi je protutnjalo venama kao džez krešendo, oči su mi zaiskrile odlučnošću u ogledalu ispred mene. Smotala sam parče papira drhtavim prstima i zavukla ga u dekolte korpseta bez čipke.

Ushodala sam se ponovo sobom, previše živa da ostanem mirna, nateravši maminu frizerku i krojačicu da zalaju na mene dok su me komično jurile po garderobi.

Ja sam Gručo Marks u Pačijoj supi. Uhvatite me ako možete.

Veronika je povukla kraj korseta i vratila me pred ogledalo kao da sam na povocu.

„Hej, jao!“ Trznula sam se.

„Budi mirna, rekla sam!“

Nije bilo neuobičajeno da se posluga mojih roditelja ponaša prema meni kao prema negovanoj, poslušnoj, dobro dresiranoj pudlici. Mada mi to sad nije bilo važno. Poljubiću Anđela Bandinija večeras. Ili da budem preciznija – dopustiću da *on* poljubi *mene*.

Lagala bih kad bih rekla da nisam svake noći mislila na to kako ću poljubiti Anđela otkako sam se vratila iz internata u Švajcarskoj u koji su me roditelji bacili. U mojoj devetnaestoj godini, Artur i Sofija odlučili su da me zvanično predstavje čikaškom društvu i da mi dopuste da izaberem budućeg muža od stotina prikladnih Italo-Amerikanca koji su bili povezani sa klanom. Večeras će se pokrenuti lančani niz društvenih događaja i poziva, ali već sam znala za koga želim da se udam.

Papa i mama su me obavestili da koledž nije u planu za mene. Trebalo je da se posvetim važnom zadatku pronalaženja savršenog supruga, pošto sam bila ćerka jedinica i nasljednica poslova Rosijevih. San mi je bio da budem prva žena u porodici koja će stići do fakultetske diplome i univerzitetskog zvanja, ali nisam bila toliko glupa da im se usprotivim. Naša sluškinja Klara, govorila je: „Ne moraš da ispuniš očekivanja budućeg muža, Frenki. Ali moraš da ispuniš očekivanja svojih roditelja.“

I bila je u pravu. Rođena sam u zlatnom kavezu. Prostranom, ali svejedno zaključanom. Pokušaj bekstva značio bi stavljanje života na kocku. Nije mi se sviđalo da budem zatvorenik, ali još manje mi se sviđalo da se prerano nađem dva metra ispod

zemlje. I tako se nikad nisam usudila čak ni da provirim kroz rešetke svog zatvora i da vidim šta je na drugoj strani.

Moj otac, Artur Rosi, bio je vođa čikaškog mafijaškog klana.

Ta titula zvučala je bolno nemilosrdno za čoveka koji me je u detinjstvu nežno češljao, koji me je naučio da sviram klavir, koji je čak i zaplakao na recitalu u Londonu kad sam nastupila pred više hiljada ljudi.

Anđelo je – pogodili ste – bio savršen izbor po mišljenju mojih roditelja. Privlačan, finansijski obezbeđen sa velikim imetkom i mnogo novca. Njegova porodica posedovala je svaku drugu zgradu u italijanskom kvartu, a većinu tih nekretnina koristio je moj otac za mnoge svoje nezakonite projekte,

Znala sam Anđela od rođenja. Gledali smo se kako rastemo onako kao što cveće cveta. Sporo, a opet i brzo istovremeno, tokom luksuznih letnjih odmora i pod strogim nadzorom rođaka, telohranitelja i ljudi koji su bili u užem krugu mafijaškog klana moga oca.

Anđelo je imao četiri brata, dva psa i osmeh koji bi vam otopio italijanski sladoled u ruci. Njegov otac vodio je knjigovodstvenu firmu koja je radila sa mojom porodicom, i odlazili smo zajedno, jednom godišnje, na odmor na Siciliju u Sirakuzu.

Gledala sam kako Anđelove meke, plave kovrdže potamnjuju i kako ih krote i skraćuju. Kako te bleštave, morskoplave oči postaju manje razigrane i sve zamišljenije, otvrdle od stvari koje mu je bez sumnje otac pokazao i kojima ga je naučio. Glas mu se produbio, italijanski akcenat izoštrio i počeo je vitku dečačku figuru da popunjava mišićima i samopouzdanjem. Postao je tajanstveniji i manje impulsivan, ređe je progovarao, ali kad bi to učinio, njegove reči rastapale bi moju unutrašnjost.

Zaljubljivanje je tako tragično. Nije ni čudo što su ljudi tužni.

I dok sam ja gledala u Anđela kao da može da otopi sladoled, nisam bila jedina devojka koja se topila pred njegovim uvek namrgođenim pogledom.

Razbolela bih se od pomisli da će visiti po Čikagu i ljubiti druge devojke kad se vratim u svoju devojačku katoličku školu. Ali uvek se ponašao prema meni kao da sam ona jedina prava za njega. Stavlja bi mi cveće u kosu, puštao me da krišom uzmem gutljaj njegovog vina kad drugi ne gledaju, i smeja se očima kad god bih mu se obratila. Kad bi me njegova mlađa braća zadirkivala, izvukao bi im uši i zapretio im. I svakog leta, pronašao bi način da ukrade trenutak i da mi spusti poljubac na vrh nosa.

„Francška Rosi, ovog leta si još lepša.“

„To uvek kažeš.“

„I uvek to iskreno mislim. Nemam naviku da zalud trošim reči.“

„Reci mi onda nešto što vetar neće odneti.“

„Ti si moja boginja, jednog dana bićeš moja žena.“

Negovala sam svaku uspomenu sa tih letovanja kao da je sveti vrt, čuvala sam ih ogradom privrženosti i pažnje i zalivala ih dok nisu izrasle u bajkovita sećanja.

Više od svega sećam se kako bih svakog leta zadržavala dah kad bi se ušunjao u moju sobu ili u prodavnicu u koju bih ušla, ili do drveta pod kojim bih čitala knjigu. Kako je počeo da produžava trenutke naše bliskosti dok su godine prolazile a mi ulazili u adolescenciju, gledajući me sa neskrivenim zabavljenosti kako pokušavam – i ne uspevam – da se ponašam kao jedan od dečaka jer sam bolno i brutalno bila devojka.

Zavukla sam ceduljicu dublje u svoj grudnjak baš kad je Veronika zabola svoje mesnate prste u moje kao slonovača belo meso, skupljajući korset iza mene s obe strane i pritežući ga oko mog struka.

„Da mi je ponovo da imam devetnaest i da budem božanstvena“, graknula je dramatično. Svilene uzice su se napele. Prostenjala sam. Samo kraljevski krem italijanske mafije i dalje krojačice i služavke spremaju za društvene događaje. Ali što se mojih roditelja tiče – mi smo bili Vindzori. „Sećaš li se tih dana, Alma?“

Frizerka je zagroktala, postrance mi zakačinjući šnalom šiške da kompletira moju frizuru. „Dušo, spusti se na zemlju. Bila si lepa kao Holmarkova razglednica kad si imala devetnaest godina. Frančeska je Adamova kreacija. Niste za poređenje.“

Osetila sam kako mi koža bukta od stida. Imala sam osećaj da ljudi uživaju u onome što vide kad me pogledaju, ali bila sam prestravljena idejom lepote. Bila je moćna, skliska i neuhvatljiva. Prelepo zapakovan dar koji ću, kao što je suđeno i prirodom dato, izgubiti jednog dana. Nisam htela da ga otvaram niti da uživam u njegovim privilegijama. To bi samo učinilo rastajanje sa njim još težim.

Jedina osoba za koju sam želela da primeti moju pojavu večeras na maskenbalu u Institutu umetnosti Čikaga, bio je Anđelo. Izabrano je da tema gala-večere budu boginje i bogovi grčke i rimske mitologije. Znala sam da će većina žena doći kao Afrodite i Venere. Možda Here i Ree, ako ih slučajno originalnost poseti. Ali to nije važilo za mene. Ja sam bila Nemezis, boginja osвете i odmazde. Anđelo mi je uvek govorio da sam božanstvena, a večeras ću opravdati te njegove reči i pojaviti se kao najmoćnija od svih boginja.

Možda je u dvadeset prvom veku budalasta želja za udajom u devetnaestoj godini u dogovorenom braku, ali u klanu mog oca svi smo se klanjali tradiciji. Naša je čvrsto pripadala hiljadu osamstotim.

„Šta je stajalo u poruci?“ Veronika je zakačila par crnih somotskih krila na moja leđa nakon što mi je navukla haljinu. Bila je to haljina bez bretela boje vedrog letnjeg neba sa veličanstvenim plavim svilenim školjkicama. Til se slivao dva koraka iza mene kao more pred nogama moje služavke. „Onoj koju si zavukla u korset.“ Nacerila se, stavljajući mi minđuše od zlatnih pera u uši.

„Da je to...“, nasmešila sam se dramatično. Pogledi su nam se sreli u ogledalu ispred nas. Ruka mi je zalepršala ispred grudi gde je poruka počivala. „... početak mog budućeg života.“

PRVO POGLAVLJE

Frančeska

NISAM ZNAO DA JE VENERA IMALA KRILA.“
Anđelo mi je poljubio ruku na vratima Instituta umetnosti. Srce mi je potonulo pre no što sam odbacila glupavo razočaranje. Samo me je zadirkivao. Osim toga izgledao je tako ošamućujuće zgodno u smokingu, da sam mogla da mu oprostim sve eventualne grehe s izuzetkom hladnokrvnog ubistva.

Muškarci, nimalo nalik damama, bili su uniformisani smokinzima sa polumaskama. Anđelo je kompletirao svoje odelo sa zlatolisom, venecijanskom karnevalskom maskom koja mu je pokrivala veći deo lica. Naši roditelji razmenjivali su plezanterije dok smo on i ja upijali svaku pegicu i svaki kvadratni santimetar mesa jedno drugom. Nisam mu davala dodatna objašnjenja svog Nemezis-kostima. Ima vremena – čitav životni vek – za priče o mitologiji. Bilo mi je potrebno samo da budem sigurna da ćemo večeras imati još jedan kratak letnji momenat, naš trenutak intimnosti i bliskosti. Samo ovoga puta, kad mi bude poljubio nos, podići ću glavu, pogledaću ga i spojiću naše usne i sudbinu.

Ja sam Kupidon koji ispaljuje strelu ljubavi pravo u Anđelovo srce.

„Još si lepša nego prošli put kad smo se videli.“ Anđelo je pritisnuo dlanom tkaninu odela tamo gde mu je srce, glumeći predaju. Svi oko nas su se utišali, i primetila sam da se naši očevi zaverenički gledaju.

Dve moćne, bogate italoameričke porodice sa jakim uzajamnim vezama.

Don Vito Korleone bi bio ponosan.

„Videli smo se pre nedelju dana na Đininoj svadbi.“ Borila sam se sa nagonom da obližem usne dok mi je Anđelo zurio pravo u oči.

„Venčanja i svadbe ti pristaju, ali da te imam samo za sebe pristaje ti još više“, rekao je jednostavno, ubacivši mi srce u petu brzinu, pre no što se okrenuo ka mom ocu. „Gospodine Rosi, mogu li da otpratim vašu ćerku do stola?“

Otac me je potapšao po ramenu otpozadi. Bila sam samo delimično svesna njegovog prisustva dok me je gusta magla euforije obavijala. „Drži ruke tako da mogu da ih vidim.“

„Naravno, gospodine.“

Anđelo me je uzeo pod ruku dok nas je jedan od desetine kelnera poveo do naših mesta za stolom sa zlatnim čaršavom i finim crnim porcelanom. Anđelo se nagnuo i prošaputao mi na uvo: „Odnosno, dok ne budeš zvanično moja.“

Rosijevi i Bandinijevi bili su smešteni nekoliko mesta jedni od drugih – na moje razočaranje, ali ne i na moje iznenađenje. Moj otac je uvek bio u središtu svake zabave i dobro je plaćao da ima najbolja mesta gde god bi otišao. Preko puta mene, guverner Ilinoisa Preston Bišop i njegova supruga gledali su vinsku kartu. Odmah do njih bio je muškarac kojeg nisam poznavala. Imao je jednostavnu crnu polumasku i smoking koji mora da je koštao čitavo bogatstvo sudeći po tkanini i besprekornom kroju. Sedeo je pored bučne plavuše u francuskoj haljini od tila. Jedna od tuceta Venera koje su došle u istom izdanju.

Muškarac je izgledao kao da se nasmrt dosađuje, vrteo je viski u čaši i ignorisao lepu ženu pored sebe. Kada je pokušala

da se nagne ka njemu i da otpočne razgovor, okrenuo se na drugu stranu i zagledao se u svoj telefon, pre no što je potpuno izgubio interesovanje za sve oko sebe i zapiljio se u zid iza mene.

Talas tuge prostrujao je mnome. Zaslužila je nešto bolje od onoga što je on imao da ponudi. Bolje od tog hladnog, zloslutnog muškarca od čijeg prisustva bi vam kičmom pošla jeza a da vas i ne pogleda.

Kladim se da kod njega sladoled ostaje leden danima.

„Ti i Anđelo izgleda gajite uzajamne simpatije“, *Papa* je rekao, bacivši pogled na moj lakat na stolu. Odmah sam ga povukla, smešeći se ljubazno.

„Fin je.“ Rekla bih „superfin“, ali moj otac je apsolutno prezirao moderni rečnik.

„Uklapa se u našu slagalicu“, *Papa* je odsekao. „Pitao je može li da te izvede sledeće nedelje, i dao sam svoj pristanak. Uz Mariov nadzor, naravno.“

Naravno. Mario, jedan od mnogih tatinih snagatora, bio je građen kao cigla i skoro isto toliko pametan. Imala sam osećaj da mi večeras otac neće dopustiti da se iskradem, da budem van njegovog vidokruga ni na tren, upravo zato što je sada znao da se Anđelo i ja predobro slažemo. *Papa* mi je sve u svemu pružao podršku, ali želeo je da se stvari rade na određeni način. Na način za koji bi većina ljudi mojih godina mislila da je zastareo, nazadan, i da se prosto graniči sa varvarskim. Nisam glupa. Znala sam da kopam sebi rupu odustajući od borbe za svoja prava na obrazovanje i unosno zaposlenje. Znala sam da bi ja trebalo da budem ta koja odlučuje za koga će se udati.

Ali takođe sam znala da će biti po njegovom ili nikako neće biti. Za slobodu bih mogla da se izborim samo po cenu da se odreknem porodice – a porodica je bila čitav moj svet.

Pored toga što se držao tradicije, čikaški klan bio je mnogo drugačiji od onoga kako je predstavljan u filmovima. Nije bilo susreta po prljavim sporednim ulicama, ljigavih narkomana ni krvavih obračuna sa zakonom. Danas se sve vrti oko pranja

novca, akvizicija i recikliranja. Moj otac otvoreno se dodvoravao policiji, družio sa visokim zvaničnicima i najuticajnijim političarima, a čak je i pomagao FBI-u u pojedinim slučajevima.

U stvari, upravo zato smo i došli ovde večeras. *Papa* je pristao da donira zapanjujuću sumu novca novoj dobrotvornoj fondaciji koja je za cilj imala da mladima iz rizičnih društvenih sredina obezbedi bolje školovanje.

Ah, kakve li ironije, moji verni prijatelji.

Pijuckala sam šampanjac i zurila preko stola u Anđela, koji je razgovarao sa devojkom po imenu Emili, čiji otac je bio vlasnik najvećeg bejzbol-stadiona u Illinoisu. Anđelo joj je rekao da se sprema da se upiše na master-program na Univerzitetu Nortvestern, i da istovremeno radi u očevoj knjigovodstvenoj firmi. Istina je bila, da će prati novac za mog oca i služiti klanu do kraja svog života. Gubila sam se u njihovom razgovoru kada mi je guverner Bišop posvetio pažnju.

„A šta je s tobom, mala Rosi? Da li ćeš i ti ići na koledž?“

Svi oko nas su ćaskali i smejali se, izuzev muškarca ispred mene. I dalje je ignorisao svoju pratilju u korist igranja sa svojim pićem. Nije obraćao više pažnju ni na telefon koji je svetleo sa stotinama poruka u minuti. Sad kad je digao pogled, gledao je kroz mene. Zapitala sam se koliko ima godina. Izgledao je starije od mene, ali nije bio ni blizu generacije mog oca.

„Ja?“ Nasmejala sam se učtivo, ispravivši se. Položila sam salvetu u krilo. Maniri su mi bili besprekorni, i bila sam dobro obučena za tupave razgovore. Učila sam latinski, pravila ponašanja, i opšta znanja u školi. Mogla bih da razgovorom rasonodim svakoga, od svetskih vođa do žvakaće gume. „Oh, maturirala sam tek pre godinu dana. Sad radim na širenju svog društvenog repertoara i stvaranju veza ovde u Čikagu.“

„Drugim rečima, niti radiš niti studiraš“, muškarac ispred mene prokomentarisao je ravnodušno, ispivši piće i uputivši mom ocu pakostan osmeh. Osetila sam kako mi uši rumene kad sam zatreptala prema ocu, tražeći pomoć. Mora da nije čuo

šta je rečeno, jer je pustio da ta primedba prođe bez njegovog odgovora.

„Hriste bože“, plavuša pored nepristojnog muškarca je zarežala, pocrveneši. Odmahnuo je rukom.

„Tu smo među prijateljima. Nigde ovo neće procureti.“

Procureti? Ko je sad pa on, dođavola?

Uskočoperila sam se, gucnuvši piće. „Ima, naravno, i drugih stvari kojima se bavim.“

„Svakako podelite to s nama“, rugao mi se sa lažnom fasciniranošću. Naša strana stola se utišala. Bila je to turbna tišina. Ona koja nagoveštava da dolazi težak trenutak.

„Sviđaju mi se dobrotvorne ustanove...“

„To nije prava aktivnost. Čime se bavite? Šta radite?“

Glagoli, Frančeska. Misli. Seti se nekog glagola.

„Odlazim na jahanje i uživam u uređenju bašte. Sviram klavir. I... ah, odlazim u kupovinu da nabavim sve ono što nam je potrebno.“ Samo sam pogoršala stvari, i bila sam svesna toga. Ali nije mi dopustio da promenim temu razgovora, a niko nije uskočio da me spase.

„To su hobiji i luksuz. Koji je vaš doprinos društvu, gospođice Rosi, pored toga što podržavate ekonomiju Sjedinjenih Država time što kupujete toliko odevnih predmeta da bi se njima mogla pokriti cela Severna Amerika?“

Escajg je zazvonio o fini porcelan. Žena je prostenjala. Ostaci ćaskanja potpuno su se prekinuli.

„Sad je dosta“, prosiktao je moj otac. Glas mu je bio leden, oči mrtve. Žacnula sam se, ali je muškarac pod maskom ostao pribran, prave kičme, i ako ništa drugo, zabavljen tokom koji je poprimio naš razgovor.

„Složio bih se sa tobom, Arture. Mislim da sam saznao sve što se ima saznati o tvojoj ćerci. I to za minut, ni manje ni više.“

„Zar si zaboravio svoje političke i javne obaveze kod kuće zajedno sa lepim manirima?“; moj otac je rekao suvo, uvek pristojnog ponašanja.

Muškarac se kurjački nacerio. „Naprotiv, gospodine Rosi. Mislim da ih se sasvim jasno sećam, umnogome na vaše buduće razočaranje.“

Preston Bišop i njegova supruga sprečili su društvenu katastrofu, raspitujući se dalje o mom odrastanju u Evropi, klavirskim recitalima, i onome što bih volela da studiram (botaniku, iako nisam bila toliko glupa da kažem da mi studije nisu u planu). Moji roditelji smešili su se mom besprekornom držanju, a čak se i žena pored nepristojnog muškarca uključila u razgovor, pomenuvši da je putovala po Evropi posle srednje škole. Bila je novinarka i obišla je ceo svet. Ali ma koliko da su svi bili fini, nisam mogla da se otresem užasnog poniženja koje mi je priredio oštar jezik njenog pratioca, koji se – usput budi rečeno – vratio zurenju u dno ponovo pune čaše sa izrazom lica obojenog dosadom.

Razmišljala sam da mu kažem da bi mu umesto još jednog pića profesionalni terapeut mnogo više pomogao.

Nakon večere, počeo je ples. Svaka dama imala je plesnu kartu ispunjenu imenima onih koji su izašli sa neotkrivenim ponudama za dobrotvorne priloge. Sva zarada išla je novoo-snovanoj fondaciji.

Otišla sam da pogledam svoju kartu za dugim stolom sa imenima dama koje su se prijavile za učešće. Srce mi je brže zakucalo kad sam skenirajući svoju listu, ugledala Anđelovo ime. Moje ushićenje brzo je zamenila strepnja jer sam shvatila da mi je karta do vrha puna italijanskih imena i da ću najverovatnije ostatak večeri provesti plešući dok mi noge ne utrnu. Biće teško iskrasti se za poljubac sa Anđelom.

Moj prvi ples rezervisao je federalni sudija. Njega je smenio italoamerički plejboj iz Njujorka, koji mi je rekao da je došao ovamo samo da vidi da li su glasine o mojoj lepoti tačne. Poljubio mi je skute haljine kao srednjovekovni vojvoda pre no što su prijatelji odvucli njegovo pijano dupe do njihovog stola. Izgledao je kao bogati mamlaz sa kojim bi mi život bio neka

varijanta *Kuma*. Treći je bio guverner Bišop, a četvrti Anđelo. Čekao nas je relativno kratak valcer, ali nisam dozvolila da mi to pokvari raspoloženje.

„Evo je“, Anđelovo lice je zasijalo kad je prišao meni i guverneru za naš ples.

Lusteri su sipali svetlost sa tavanice, a mermerni pod pevao je od potpetica plesača. Anđelo je naslonio glavu uz moju, uzeo moju ruku u svoju, a drugu stavio na moj struk.

„Izgledaš prelepo. Još si lepša nego pre dva sata“, dahnuo je, šaljući mi topao vazduh u lice. Tanušna, somotska krila leptirića zalepršala su u mom srcu.

„Dobro da si mi to rekao, jer u ovome ne mogu da dišem.“ Nasmejala sam se, tražeći pogledom njegove oči. Znala sam da me ne može sad poljubiti, i mali nalet panike dohvatio je leptiriće, daveći ih u strepnji. Šta ako ne budemo mogli da se iskrademo? Onda će poruka biti beskorisna.

Ta drvena kutijica će me spasti ili ubiti.

„Rado bih ti dao veštačko disanje usta na usta kad god ostaneš bez daha.“ Očešao se obrazom o moj obraz, grlo mu se kratko podiglo i spustilo kad je progutao knedlu. „Ali počeo bih od jednostavnog izlaska sledeće nedelje, ako si za to zainteresovana.“

„Zainteresovana sam“, rekla sam malo prebrzo. Nasmejao se i spustio čelo na moje.

„Da li te interesuje i kad?“

„Kad izlazimo?“, upitala sam glupavo.

„To takođe. U petak, usput da kažem. Ali mislio sam na to kad sam postao svestan da ćeš biti moja žena“, rekao je ne oklevajući. Jedva sam nekako uspela da klimnem glavom. Došlo mi je da vrisnem i zaplačem od sreće. Osećala sam kako me njegova ruka steže oko struka i shvatila sam da gubim ravnotežu.

„Bilo je to onog leta kad si napunila šesnaest godina. Ja sam tada imao dvadeset. Spreman da kradem decu iz kolveke.“ Nasmejao se. „Doputovali smo na Siciliju kasno predveče.“

Vukao sam svoj kofer pored reke ispred naših vikendica koje su jedna pored druge kad sam video kako pleteš venčić od cveća na doku. Smešila si se cveću, tako lepa, nedodirljiva i neuhvatljiva, i nisam hteo da prekinem čaroliju time što ću ti se javiti. Onda je vetar razasuo cvetove. Bez oklevanja skočila si naglavačke u vodu i dohvatila sve do jednog cveta koji se odvojio od venčića, iako si znala da im nema spasa. Zašto si to uradila?“

„Bio je mamin rođendan“, priznala sam. „Nije dolazilo u obzir da ih pustim da potonu. Rođendanski venčić lepo je ispao, usput budi rečeno.“

Pogled mi je otplovio do beskorisnog prostora između naših grudi.

„Nije dolazilo u obzir da ih pustim da potonu“, Anđelo je ponovio zamišljeno.

„Poljubio si me u vrh nosa u toaletu restorana tog dana“, istakla sam.

„Sećam se.“

„Hoćeš li i večeras ugrabiti priliku da ukradeš poljubac?“, upitala sam.

„Nikad ne bih krao od tebe, Frenki. Kupiću poljubac po punoj ceni do poslednje pare“, sparingovao je vedre prirode, namignuvši mi, „ali plašim se da ćemo zbog tvoje zapanjujuće pune plesne karte i moje obaveze da posvetim pažnju svakom članu klana koji je imao toliko sreće da dođe do pozivnice, morati to da ostavimo za drugi put. Ne brini, već sam rekao Mariju, da ću ga velikodušno počastiti ako ne bude žurio da doveze naša kola s parkinga restorana u petak.“

Nalet panike sad je prerastao u oluju užasa. Ako me ne bude poljubio večeras predskazanje poruke otići će u propast.

„Kad te lepo molim?“ Pokušala sam da svoj osmeh učinim vedrijim, maskirajući užas nestrpljivošću. „Mojim nogama potrebna je pauza. Moram da sednem i da ih dignem.“

Ugrizao se za pesnicu i nasmejao. „Tako mnogo erotskih aluzija i dvosmislenosti, Francëska.“

Nisam znala šta bih pre, da zaplačem od očaja ili da vrištim od frustracije. Verovatno oboje. Pesma se još nije završila, i dalje smo se njihali jedno drugom u naručju, uljuljkani u mračnoj kletvi, kad sam osetila čvrstu, jaku ruku na golom delu gornjeg dela leđa.

„Verujem da je sad moj red.“ Čula sam dubok glas kako odjekuje iza mene. Okrenula sam se namrgođeno i videla nepristojnog muškarca sa crnom polumaskom kako zuri u mene.

Bio je visok – sto devedeset santimetara i više – sa do savršenstva začušljanom crnom kosom, Njegova žilava, snažna figura bila je i vitka i široka. Oči kao šljunak sive, iskošene i preteće, a njegova četvrtasta vilica uokviravala je povijene usne savršeno, dajući njegovoj inače previše zgodnoj pojavi oštrinu. Prezriv, bezličan osmejak izvio mu je usne i došlo mi je da ga ošamarim. Očigledno i dalje ga je zabavljalo ono za šta je mislio da je gomila gluposti koje sam izgovorila za stolom tokom večere. I očigledno, imali smo publiku, jer sam primetila da nas sad pola sale gleda s neskrivenim zanimanjem. Žene su ga pratile pogledom kao gladne ajkule zlatnu ribicu. Muškarci su imali poluiskrivljene vesele kezove.

„Vodi računa gde stavljaš ruke“, Anđelo je zarežao kad se pesma promenila, i kad nije više mogao da me drži u naručju.

„Gledaj svoja posla“, odvratio je hladno nepoznati.

„Jeste li sigurni da ste na mojoj plesnoj listi?“ Okrenula sam se ka muškarcu sa učtivim ali distancirajućim osmehom. I dalje sam bila dezorijentisana od razgovora sa Anđelom kad me je stranac povukao na svoje čvrsto telo i spustio posesivno ruku na moja leđa niže nego što je društveno prihvatljivo, na milimetar od toga da mi dohvati dupe.

„Odgovorite mi“, prosiktala sam.

„Moja ponuda na vašoj kartici bila je najviša“, odgovorio je suvo.

„Ponude su anonimne. Ne znate koliko su drugi platili“, držala sam usne napućene da ne bih povisila glas.

„Znam da nisu ni blizu onoga koliko ovaj ples вреди.“

Ne-ve-rovatno.

Počeli smo da se vrtimo po sali uz taktove valcera dok su drugi parovi, plešući i razgovarajući, bacali zavidljive poglede ka nama. Ogoљjeno, sirovo zurenje reklo mi je da mu plavuša sa kojom je došao na ovu maskeradu ko god da je bila, nije supruga. I da sam ja možda uzburkala vode klana, ali i da je nepristojni momak takođe tražen.

Bila sam kruta i hladna u njegovom naručju, ali izgledalo je kao da to ne primećuje – ili kao da za to ne mari. Plesao je bolje od većine muškaraca, ali radio je to tehnički precizno, nedostajalo mu je Anđelove topline i vedrine.

„Nemezis.“ Iznenađio me je. Njegov grub, pohlepni pogled skidao me je do gola. „Koja širi vedrinu i donosi jad. Čini mi se da je to u suprotnosti sa potčinjenom devoјkom koja za stolom zabavlja Bišopa i onu njegovu kobilu od žene.“

Zagrcnula sam se. Da li je upravo nazvao guvernerovu ženu kobilom? A mene potčinjenom? Okrenula sam glavu, odvratila pogled, ignorišući zavodljivi miris njegove kolonjske vodice i njegovo kao mermer čvrsto telo pored svog.

„Nemezis je moja spiritualna dvojnica. Ona je namamila Narcisa do jezerceta u kojem je video svoj odraz i umro od taštine. Gordost je strašna bolest.“ Sevnula sam provokativnim osmehom.

„Nekima od nas bi dobro došlo da to shvate.“ Ogolio je svoje prave, bele zube.

„Nadmenost je bolesna. Saosećanje je lek. Većina bogova nije volela Nemezis, zato što je imala kičmu.“

„A ti?“ Izvio je tamnu obrvu.

„Ja? Da li ...“ Trepnula sam, ućtiv osmeh krunio se s mog lica. Bio je još nepristojniji ovako nasamo.

„Imaš kičmu?“ pridodao je. Zurio je u mene tako smelo i intimno, osećala sam kao da udahnuje vatru u moju dušu.

Htela sam da iskoračim iz njegovog dodira i da skočim u ledenu lokvu.

„Naravno da imam.“, odgovorila sam ukrutivši leđa. „Gde su ti maniri? Da li su te vaspitavali divlji psi i kojoti?“

„Daj mi neki primer“, rekao je, zanemarujući moju primedbu. Počela sam da se povlačim od njega, ali cimnuo me je i privukao ponovo u svoje naručje. Gizdava balska sala izobličavala se u pozadini, i iako sam počinjala da primećujem da je muškarac iza maske neobično lep, njegovo ružno ponašanje jedino se isticalo.

Ja sam ratnica i dama... i osoba zdravog razuma koja može izaći na kraj sa ovim užasnim čovekom.

„Stvarno mi se sviđa Anđelo Bandini.“ Spustila sam glas, odvojila pogled od njegovih očiju i usmerila ga ka stolu za kojim je bila smeštena Anđelova porodica. Moj otac je sedeo nekoliko mesta dalje, zurio u nas hladno, okružen ljudima iz klana koji su ćaskali.

„I vidiš, u mojoj porodici imamo tradiciju staru već deset generacija. Pre venčanja, nevesta iz porodice Rosi treba da otvori drvenu kutiju – napravila ju je i izrezbarila veštica koja je živela u Italiji u selu mojih predaka – i da pročita tri poruke koje joj je napisala poslednja od Rosijevih koja se udala. To je neka vrsta amajlije i talismana i pomalo predskazanja i proricanja sudbine. Ukrala sam kutiju večeras i otvorila jednu od poruka, da bih mogla da ubrzam sudbinu. Napisano je da će me večeras poljubiti ljubav mog života, i tako...“ Uvukla sam donju usnu u usta i sisala je, zureći ispod trepavica ka Anđelovom praznom mestu za stolom. Crnokosi muškarac je stoički piljio u mene, kao da sam strani film koji ne razume. „Poljubiću ga večeras.“

„I to je tvoja kičma?“

„Kad mi se za nešto probudi ambicija, ja krenem da to ostvarujem.“

Skriveno mrštenje iskrivilo mu je masku, kao da želi da kaže da sam kompletni moron. Pogledala sam ga pravo u oči. Otac me je naučio da je najbolji način da se nosim s muškarcima

poput ovoga, da im se suprotstavim, da ne bežim. Jer, ovaj muškarac bi me jurio.

Da, verujem u tu tradiciju.

Ne, nimalo ne marim šta ti o tome misliš.

A onda mi je sinulo da sam mu tokom večeri iznela celu svoju životnu priču a da ga nisam upitala ni kako se zove. Nije me to ni zanimalo, ali su pravila lepog ponašanja nalagala da barem glumim zainteresovanost.

„Zaboravila sam da pitam ko si ti.“

„Zato što te je baš briga“, brzo je odgovorio.

Počastio me je istom uzdržanošću. Bio je ogledni primer surove borbe sa dosadom. Ništa nisam rekla, jer bio je u pravu.

„Senator Vulf Kiton“, reči su se brzo skotrljale s njegovog jezika.

„Zar nisi mlad za senatora?“ Dala sam mu kompliment da vidim može li se otopiti sloj kretenizma koji je podigao oko sebe. Nekim ljudima je prosto potreban samo čvrst zagrljaj. Oko vrata. Čekaj, upravo sam poželela da ga zadavim. Nije to isto.

„Imam trideset godina. Proslavio sam rođendan u septembru. Izabran sam na funkciju u novembru.“

„Čestitam.“ *Nije moglo manje da me bude briga.* „Mora da si oduševljen.“

„Na sedmom sam nebu.“ Privukao me je još bliže, pritisnuvši me čvrsto uz svoje telo.

„Mogu li nešto da te pitam, onako lično?“ Nakašljala sam se, pročistivši grlo.

„Samo pod uslovom da i meni bude dato isto pravo“, uzvratio je.

Razmislila sam o tome.

„Dogovoreno.“

Spustio je bradu, dajući mi odobrenje da nastavim.

„Zašto si tražio da igraš sa mnom, da ne pominjem što si izdvojio znatnu sumu novca za to sumnjivo zadovoljstvo, kad očigledno misliš da predstavljam sve što je plitko i neukusno?“

Po prvi put večeras, nešto nalik osmehu prešlo mu je preko lica. Izgledalo je to neprirodno, gotovo nestvarno. Zaključila sam da nije imao običaj da se često smeje. Ako se uopšte i smeja.

„Hteo sam lično da se uverim da li su glasine o tvojoj lepoti tačne.“

Opet to. Odolela sam porivu da ga dobro nagazim. Muškarci su tako prosta stvorenja. Ali, podsetila sam se, Anđelo je mislio da sam lepa i pre. Dok sam još uvek nosila zubnu protezu, imala tepih pegica po nosu i obrazima, i neposlušnu, smeđu kosu koju je tek trebalo ukrotiti.

„Moj red“, rekao je, ne iznoseći presudu o mom izgledu. „Da li si već izabrala imena za decu sa svojim Beninijem?“

Bilo je to staro, otrcano pitanje, kojim je nesumnjivo hteo da mi se podsmehne. Došlo mi je da se okrenem i odem tog istog trena. Ali muzika se utišavala, i bilo je glupo predati se, baciti peškir u borbi koja će se uskoro završiti. Osim toga, izgledalo je da mu smeta sve što bi izašlo iz mojih usta. Zašto pokvariti savršen niz?

„*Bandini.* I da. Jesam, u stvari. Kristijan, Džošua i Emelin.“

U redu, možda sam im odredila i pol. To se dešava kad imate mnogo slobodnog vremena.

Sad se stranac pod polumaskom cerio otvoreno i široko i ako već svoju ljutnju nisam osećala kao čist otrov koji teče mojim venama, mogla sam da se divim njegovoj skupoj dentalnoj higijeni. Umesto da obori glavu i poljubi mi ruku, kao što nalažu pravila iz brošure o balu pod maskama, odmakao se za korak i salutirao mi posprdno. „Hvala ti, Frančeska Rosi.“

„Za ples?“

„Za sve uvide.“

Veče je postalo još gore nakon ukletog plesa sa senatorom Kitionom. Anđelo je sedeo za stolom sa grupom muškaraca, uhvaćen u žučnu raspravu, dok su mene prebacivali iz ruke u ruku, terajući me da ćaskam i da se smešim i da gubim nadu i razum pesmu po pesmu. Nisam mogla da verujem u apsurdnost

svoje situacije. Ukrala sam maminu drvenu kutiju – ja koja nikad u životu ništa nisam ukrala – da bih pročitala poruku i smogla hrabrosti da pokažem Anđelu šta osećam. Ako me ne bude poljubio večeras – ako me niko ne poljubi večeras – da li to znači da ću biti osuđena na život bez ljubavi?

Tri sata od početka maskenbala, uspela sam da se iskradem do ulaza u muzej. Stajala sam na širokom betonskom stepeništu i udisala svežu prolećnu noć. Moj poslednji plesni partner morao je ranije da ode. Srećom po mene, žena mu se porađala.

Obgrlila sam se rukama, štiteći se od čikaškog vetra i smejući se tužno ničemu posebno. Žuti taksi projurio je pored visokih zgrada, a neki par je grleći se išao krivudavo ka svom odredištu.

Klik.

Zvučalo je kao da je neko isključio univerzum. Svetla su se duž ulice neočekivano ugasila.

Bilo je to morbidno lepo; jedina vidljiva svetlost dolazila je od sjaja usamljenog meseca iznad moje glave. Osetila sam ruku koja me je otpozadi obgrlila oko struka. Dodir je bio siguran i jak, uvio se oko mog tela kao da ga je muškarac kojem je pripadao usavršavao.

Godinama.

Okrenula sam se. Anđelova balska maska zurila je u mene. Sav vazduh napustio mi je pluća, telo mi se pretvorilo u žele, omlitavivši u njegovom naručju s olakšanjem.

„Došao si“, prošaputala sam.

Palcem mi je očesao obraze. Blago, nemo klimanje glavom.

Da.

Nagnuo se i pritisnuo usne na moje. Srce mi je zacvilelo u grudima.

Ovo se stvarno dešava.

Dohvatila sam krajeve njegovog odela, privukla ga bliže. Zamišljala sam naš poljubac bezbroj puta, ali nisam očekivala da ću biti ovakav. Kao da sam stigla kući. Kao kiseonik. Kao za- uvek. Njegove pune usne lepršale su iznad mojih, šaljući topao

vazduh u moja usta. Istraživao je, štipkao i grizao mi donju usnu pre no što je položio sva prava na moja usta, iskosivši glavu i uronivši u bespoštedno milovanje. Otvorio je usta, njegov jezik je provirio i pokupio moj. Uzvratila sam mu uslugu. Privukao me je bliže k sebi, proždirući me polako i strasno, pritisnuvši rukom donji deo mojih leđa i zarežavši u moja usta kao da sam voda u pustinji. Prostenjala sam u njegove usne i oblizala im svaki ugao sa nula stručnosti, osećajući se postićeno, uzbuđeno i što je najvažnije slobodno.

Slobodna. U njegovom naručju. Ima li ičega što čoveka može da oslobodi više od ljubavi?

Zanjihala sam se u bezbednosti njegovog zagrljaja, ljubeći ga dobra tri minuta pre no što mi se razum vratilo u zamagljeni mozak. Imao je ukus viskija a ne vina koje je Anđelo pio vino veće. Bio je znatno viši od mene – viši od Anđela, iako ne mnogo. Onda mi je njegov afteršejv doplovio do nosa, i setila sam se ledenih sivih očiju, sirove snage, i mračne senzualnosti koja mi je budila plamenove besa u stomaku. Polako sam udahnula i osetila kako me peče iznutra.

Ne.

Odvojila sam usne od njegovih i zateturala se unazad, sa-plevši se o stepenik. Dohvatio me je za struk, cimnuo nazad da spreči da padnem ali nije pokušao da obnovi poljubac.

„Ti.“ Vrisnula sam drhtavim glasom. U savršeno pravom vremenu, ulična svetla vratila su se u život, osvetlivši oštre crte njegovog lica.

Anđelo je imao blage crte iznad jasno definisane vilice. Ovaj muškarac sav je bio u grubim potezima i ostrim uglovima. Nije nimalo ličio na moju ljubav, čak ni sa polumaskom.

Kako je to izveo. Zašto je to uradio? Suze su mi navrle u oči, ali zaustavila sam ih. Nisam htela da potpunom strancu pružim to zadovoljstvo da me vidi slomljenu.

„Kako se usuđuješ“, rekla sam tiho, grizući obraze dok mi ukus krvi nije napunio usta da ne bih zavrištala.